

Міхась Болсун

У вызваленым Гомелі

Ляжаў у коме дымны Гомель,
Бы цяжка зранены салдат.
І чуўся ветру сумны гоман
Сярод руін дамоў і хат.
Іх камяны – патухлай свечкай,
Як зла фашыстаў напамін.
І стаў вайне рахунак вечным:
Забіты бацька, муж і сын...
Дзяды, бабулі, з імі дзеці
Салдат страчалі баявых.
Гасцінцам лепшым быў на свеце
Сухарык чэрствы для малых.
І парк стары над кручай Сожа
Глядзеў з надзеяй у ваду:
Адбудаваць мы горад зможам,
Бо ў нас жыве стварэння дух...